

**АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ПАН КОТАРАН
УКРАИНСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Остарял пан Котаран. Излежавал се край огнището, мъркал и го мързяло да лови мишки. А мишките вече не се страхували от него. Цял ден тропали ръченица покрай малката възглавница, на която дремел, дърпали го за мустаците и когато захващали да играят на прескочи магаре, прескачали го като път. Веднъж стопанинът видял какво правят мишките и поклатил глава.

— Защо ми е на мене такъв котарак! — рекъл той. — Хайде, Котаране!

Натикал го в една торба и го отнесъл в гората.

Оставил го под едно дръвче. А Котаран жално захванал да мяучи. Чула го Кума-лиса и тозчас пристигнала.

— Ти кой си? — запитала тя.

Котаран се уплашил и козината му настръхнала:

— Аз съм пан Котаран.

Зарадвала се Лисана, че този гостенин е от господарски род, и се завъртяла около него.

— Искаш ли, пане Котаране, да заживеем заедно в гората? Аз ще те отведа в моята къща и всеки ден ще ти нося туйцьк-онуйцьк за ядене. Гладен няма да те оставя.

— Искам! — отвърнал Котаран и двамата тръгнали към Лисиния дом.

Там си заживели хубавичко: Кума-лиса угаждала за всичко на своя съпруг. Мъкнела кокошки от курниците, донасяла му нападали по земята малки пиленца, които силният вятър събарял от гнездата на птиците. Веднъж Лисана срещнала пред къщата си Зая-бая.

— Какво търсиш тука? — попитала тя.

— Дошъл съм да се поразговаряме. Ти ще ми разкажеш какви новини си научила, а пък аз ще ти поиграя заешко хоро. Пусни ме да вляза в къщурката ти.

— Недей влиза вътре, защото там има един мустака звяр, който ще те разкъса! — викнала Лисана.

— Как се казва звярът? — попитал заекът.

— Пан Котаран.

Додето Кума-лиса изговори името му, котаракът се показал на вратата — целият настръхнал.

— Кой е дошъл? — попитал той. — Доведи го тука — да му видя работата.

Зайо-байо обърнал гръб уплашен и хукнал в гората между дърветата. Там срещнал вълка, мечката и глигана.

— От кого бягаш? — запитали те запъхтения заек.

— От страшния пан Котаран бягам. Той се е настанил в къщата на Кума-лиса. Зъбите му са като тесли, ноктите му — като игли, а от очите му излизат пламъчета.

Горските зверове, като чули за опасния гостенин, се разтреперили от страх и за да умилюстват лютия съпруг на кумичката, решили да поканят на обяд Лисиното семейство. И захванали да се съветват какъв обяд да приготвят, че да се отсрамят пред новия съсед.

— Аз — викнал вълкът — ще донеса една агнешка плешка да сварим чудесен борш.

— От мене искайте цвеклото и картофите! — изгрухтял глиганът.

— Аз ще донеса мед, за да се подсладят гостите най на края — обещала Мецана.

— Къде отиваш, хей? — попитал го вълкът.

— Отивам да донеса зелка! — отвърнал заекът и се изгубил.

Запретнали се всичките горски зверове и стотвили в голямата тенджерка ядене за важния гостенин. Когато яденето било готово, захванали да се сговарят кой да иде и да доведе пан Котаран и Кума-лиса.

— Аз не мога, защото съм дебела и се задъхвам при ходенето! — казала мечката.

— Аз не съм за пред хора, защото носът ми е много дълъг — поклатил глава глиганът.

— Аз пък съм толкова стар, че вече оглушах! — изръмжал вълкът.

— Хайде, Зайко, ти си най-млад и пъргав! — подканили всички Зая-бая.

Отишъл заекът, спрял пред Лисанината къщурка и тихичко почукал с предната си мека лапичка. Кума-лиса го видяла как е застанал на задните си лапички.

— Ти защо си дошъл? — попитала го тя.

— Вълкът, мечката и глиганът канят тебе и пана Котарана на обяд! — бързо изговорил Зайо-байо и се втурнал да бяга. Но щом стигнал при другите зверове, мечката му рекла:

— Да не си забравил да поръчаш на гостите да си вземат лъжици за чорбата!

— Ах! — плеснал с лапите си Зайо-байо. — Забравил съм.

И отново се втурнал назад. Пак приближил до къщурката на Кума-лиса и викнал през прозорчето:

— Да не забравите лъжици за яденето!

— Добре, добре! Няма да забравим! — отговорила лисицата и захванала да се тъкми. Начервила си муцунката, метнала си лисичата кожа. А пан Котаран си разчорлил косата и запалил в очите си две зелени огънчета.

Хванали се двамата подръка и тръгнали. Като наближили угощението, всичките горски зверове си глътнали от страх езиците.

— Бягайте да бягаме! Този страшен звяр ще ни изяде! — ревнол вълкът, първи изтрополил в гората и клекнал под едно дърво, мечката се покатерила бързо на дървото, глиганът се потулил под масата, а Зайо-байо се мушнал в дупката си. Котаран щом подушил вареното месо захванал да мяучи, хвърлил се към тенджерата и се заловил да яде.

Горските зверове го гледали уплашено и си шепнели:

— Вижте го какъв е страшен! Целия свят с готов да изяде!

А пан Котаран се наял с агнешки борщ, изпил всичката суроватка от делвата и легнал да спи на масата. В туй време под масата лежал глиганът и полекичка мърдал опашката си. Котаран усетил мърдането, отворил очите си и помислил, че долу шава мишка. Тихичко се дигнал и с един скок се хвърлил върху глигана. Но горският звяр изревал и търтил да бяга. Котаран се изплашил и се метнал да дървото, където се била скрила мечката. Мечката се опитала да се изкачи още по на високо, но едно тънко клонче се счупило и тя се съборила на земята. Паднала тъкмо там, където се бил скрил вълкът.

— Помогни ми, Боже! Настана моят край! — ревнол вълкът и търтил да бяга.

Подире му се втурнал Зайо-байо. Но Кумчо-вълчо бягал толкова бързо, че заекът не можал да го настигне.

В туй време пан Котаран и Кума-лиса пак седнали на масата, похапнали си още мед и масълце и си тръгнали. Когато мечката, глиганът, вълкът и заекът се върнали у дома си, почнали да си говорят.

— Нищо и никакъв звяр — рекли те, — толкова е мъничък, а без малко щеше да ни излапа всичките. Страшно нещо!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.